

Leomolhatnak a magunk építette falak...

Cursillón vettek részt a börtön lakói

Tizenöt fogvatartott nagy ajándékot kapott a sátoraljaújhelyi börtöntől – s minden bizonnyal a Szentlélektől is: Cursillo kurzuson vehettek részt. Ez három szabadabb, változatosabb, programdús napot, ráadás-ként jutalombeszélgetést jelentett számukra. Többüknek nem titkoltan ez volt a vonzerő, de az is biztos, hogy egyiküket sem hagyta ez a három nap lelkiileg érintetlenül. Hazánkban, sőt valószínűleg Európában is ez volt az első ilyen esemény, mely jelentős láncszem lehet a hamarosan életbe lépő új törvényben kiemelten kezelt reintegrációhoz.

„A Biblia is azt mondja: a mélységből kiáltok. Néha le kell jutnia egy embernek a legmélyebb pontig ahhoz, hogy elgondolkodjon és elinduljon fölfelé. Itt is volt olyan a résztvevők között, aki kőkemény embernek tűnt, bezárt minden kaput Isten felé, emberek felé, úgy gondolta, ő soha nem fog imádkozni vagy a másik emberhez őszintén, szeretettel fordulni, de megtört – mondta el a program végén Székely János püspök, a mozgalom lelki vezetője. A Cursillo különleges ajándéka a Szentléleknek. Nagyon mély, nagyon intenzív élmény: az ember benéz a lelke mélyére, találkozik önmagával, találkozik az Istennel. Ha komolyan, szépen éli át valaki, akkor az álarcai ledobódnak, s új irányba tud elindulni az élete.”

Székely János püspök a program végén elmondta azt is, hogy aggódtak, sikerül-e megteremteni itt azt a bensőséges légkört, ami a Cursillo sajátja. Hiszen a raboknak eszténként vissza kellett menniük a zárkájukba, egy hittől teljesen távoli légkörbe. Am felesleges volt az aggodalom, a Cursillo lényege – az, hogy Jézus van jelen – itt is átjött.

„Ezek a kemény emberek nagy be-

a rabok reintegrációjában. A börtönben is lesz folytatás, alakult egy belső imacsoport, akik hetente legalább egyszer összejönnek. A szabadulás után pedig megpróbálják majd őket cursillós csoportokhoz kötni, ahol a szeretetteljes fogadtatás az új élet kezdőpontja lehet.

„Felvetettük püspök atyának, hogy minden bizonnyal kíváncsian figyeli majd, hogy alakul a börtön-cursillós csoport lelki élete.

A börtön vezetése is azon van, hogy kísérik figyelemmel a sorsukat. Elég sok a visszaeső elkövető, ami óriási probléma az elkövető életében is, de a társadalom számára is

„Szabadabb, mint odakint”

(Fotó: Mikita Gábor)

nagyon fontos lenne valahogy kivézetni őket ebből a zsákutcából. En-

dulásom után, odakinn. De tudom azt is, mit kell lépnem ezek után a zárkában, ahol többi elítélttársammal vagyok. Barátokká kell tennem őket, és arra vezetni, hogy jobb emberek legyenek. Ne azon gondolkodjanak, kint mit és hogyan lopjanak, hanem arra, hogyan keresik majd meg munkával a kenyeret, hogyan mondják majd el embertársaiknak, hogy csak Jézus Krisztus által lehet élni, másképp nem... Mikor a zárkába kerültem, nem volt ott hívő ember, nem volt, aki hirdesse az igét. De amióta ott vagyok, már két hónapja, a téma minden este a Biblia, az Úr, a hit.”

A rablásért kilenc évet kapott férfi elmesélte, mennyire megerősítették a Székely János püspök atyával és Hajdú Miklós börtönlelkésszel folytatott beszélgetések. Mint mondja, áradt belőlük a feltétel nélküli szeretet, odaadás, s az, hogy adni akarnak, nem kapni.

„Ez nagyon fontos lenne odakinn a világban, mindenki számára, hogy adjunk, ne kapjunk. Ha kapunk, nagyon jó dolog, de adni még nagyobb öröm. Én is megpróbálok adni valamit itteni társaimnak is, próbálok nekik segíteni, hogy megmaradjanak a hitben. Ígérem, fogni fogom a kezüket, s minden héten meggyújtjuk az atyától kapott gyertyát, és viszem hozzájuk a tüzet, hogy a szívünkben is érezzük. Nem vagyok szent ember... Bűnös ember vagyok. Kaptam 9

évet, megérdemeltem, elfogadtam. Sajnálom, hogy nem lehetek a kisfi-

tonfalat emeltek a szívük elé, s döbbedes volt látni, ahogy e pár nap alatt lassan áttörtek a falak, felismerték, hogy ők is szeretetre születtek. Mintha egy nagy lépcsőt léptek volna önismertben, nyitottságban, szeretetben.”

Hajdu Miklós börtönlelkész elmondta, hogy jó egyéves szervezőmunka előzte meg ezt a három napot, hiszen már csak a börtön szabályrendszere miatt sem könnyű bevinni oda egy ilyen programot.

„Szeretem a kihívásokat! Mikor 2011-ben elvégeztem a Cursillót, elgondolkodtam, milyen jó lenne ezt valahogy a börtönbe is bevinni. Megemlékeztem a parancsnok úrnak. Telt, múlt az idő, egyszer csak hivattott, és azt mondta: rendben, kezdjünk szervezkedni.”

A püspök és a börtönlelkész egyaránt hangsúlyozták, milyen fontos szerepe lehet ennek a mozgalomnak

nek pedig szerintem a Cursillo nagyszerű módja, mert az okot szünteti meg, nem csak tüneti kezelés.”

Ha az Úrhoz fordulok, nincsenek bilincsek

„Én már közel két éve tudom, mit jelent az Úrral járni, neki szolgálni, neki adni az életünket. Nincs élet máshogy, csak ha szolgáljuk Őt és hirdetjük az örömhírt, hogy Jézus Krisztus meghalt értünk, szent vérént ontotta erre a bűnös földre, és csak általa juthatunk az örök életre. Ez a Cursillo nagyon sokat adott nekem, úgy érzem, egész életemre nyomot hagy. Mikor a felhívást olvastam, nem tudtam, mi az, leírták, hogy megváltozik az életünk, a gondolkodásunk – mégsem hittem, hogy ez ilyen mélyen igaz. Tudom a céloamat, tudom, mit teszek majd szaba-

ammal, sajnálom, hogy nem lehetek a feleségemmel... Mégsem bánom. Mert kint a rossz életmód elsodort a rossz oldalra, s csak itt tapasztalhattam meg Jézus Krisztust. Boldog vagyok. Énrajtam nincs bilincs, nekem nincsenek rácsok, én szabad ember vagyok. Szabadabb, mint odakint voltam. Boldogabb ember vagyok, még a családom nélkül is, mint odakint voltam. Én itt általában mosolygok, s azt mondom az embereknek: testvéreim, rázzátok le magatokról a bilincset, rázzátok le a rácsot, mert saját magatok bilincsébe vagytok befogva, saját magatok húzzátok a rácsot magatokra. Ha az Úrhoz fordultok, nincsenek, bilincsek, nincsenek rácsok – a lelketek szabad. Ha az ember az Úrban él, nincsenek zárt kapuk” – vallotta meg hitét az egyik fogvatartott.

Dobos Klára